

Arrest

nr. 350 145 van 9 juli 2026
in de zaak x / VIII

In zake: x

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 26 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 februari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. IZOARD, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 mei 2023 heeft verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Verweerder heeft deze aanvraag op 20 februari 2024 onontvankelijk verklaard. Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 343 897 van 2 april 2026.

1.3. Op 20 februari 2024 besliste verweerder tevens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit vormt de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [N.Z.]

geboortedatum: [...]1972
geboorteplaats: Kinshasa
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene verblijft op onwettige wijze op het Belgische grondgebied. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig internationaal paspoort dat voorzien is van een geldig visum waarmee hij op wettige wijze op het Belgische grondgebied kan verblijven.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : betrokkene heeft geen gezin in België. Hij zou bij een nicht inwonen maar de familieband wordt niet bewezen, noch dat de aanwezigheid van deze persoon er hem zou kunnen van weerhouden om terug te keren naar Congo. Betrokkene heeft nog familie in Congo: zijn ouders, zijn zus en halfzussen wonen in Kinshasa.

De gezondheidstoestand : er zijn geen elementen bekend omtrent zijn gezondheid.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Over de rechtspleging

De Raad verwijst naar artikel 5.12, §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. [...]"

De verwijzingen in dit arrest naar materiële bepalingen van de Vreemdelingenwet betreffen bepalingen zoals ze van toepassing waren voor de publicatie van de wet van 16 juni 2026 ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (eveneens gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing trof.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker een "schending hoorrecht" op.

Hij betoogt als volgt:

"1.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit

wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C- 249/13, Boudjlida, 9 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Boudjlida, § 40).

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: "46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C- 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57). 47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6. leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1. 48

Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie en gezinsleven en gezondheidstoestand”, verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen."

Deze rechtspraak heeft haar weerslag op de Belgische rechtsorde.

2.

Verzoeker werd nooit de gelegenheid gegeven om zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Verzoeker zijn hoorrecht werd hierdoor geschonden.

Het middel is gegrond. "

3.2. Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34) en dat moet worden gerespecteerd bij de toepassing ervan telkens als een bezwarend besluit wordt uitgereikt dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden beschouwd als een bezwarend besluit. Verweerder geeft hierbij uitvoering aan het Unierecht, meer bepaald aan de Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG). Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is dus van toepassing. Op nationaal vlak maakt het hoorrecht integraal deel uit van het recht van verdediging dat een algemeen rechtsbeginsel is naar Belgisch recht. Dit kent dezelfde invulling (cf. RvS 27 september 2021, nr. 14.593 (c)).

De Raad stelt weliswaar vast verzoeker niet specifiek werd gehoord alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, maar wijst erop dat niet elke schending van het recht om te worden gehoord automatisch aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dit gebeurt slechts indien wordt aangetoond dat het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, C-383/13, M.G. en KR., punt 38 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Om een miskenning van het hoorrecht aan te tonen, dient de verzoekende

partij aannemelijk te maken dat indien zij was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen (cf. RvS 27 september 2021, nr. 14.593 (c)).

3.3. Verzoeker laat geheel na te concretiseren wat hij zou hebben aangebracht bij zijn gehoor door verweerder alvorens deze de bestreden beslissing trof, dat aanleiding zou gegeven hebben tot een andersluidende beslissing.

3.4. Aangezien verzoeker niet aantoont welke andere of bijkomende elementen hij bij een voorafgaand gehoor over het bevel zou hebben aangebracht, kan hij niet doen aannemen dat het ontbreken van een afzonderlijk gehoor hem daadwerkelijk de mogelijkheid heeft ontnomen om nuttig voor zijn belangen op te komen.

3.5. De Raad wijst er nog op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie ook blijkt dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de Lidstaat er niet toe gehouden is de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, punten 67 t.e.m. 70). Door de in punt 1.1. vermelde 9bis-aanvraag kan verzoeker worden geacht nuttig voor zijn belangen te zijn kunnen opkomen.

Het eerste middel is derhalve ongegrond.

3.6. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“schending artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Verblijfswet – schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”*.

Hij betoogt als volgt:

“De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker betwist dit.

Het EHRM benadrukt dat het begrip gezinsleven, in de zin van artikel 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang” (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens familiebanden en vriendschapsbanden enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij immigratiecontrole anderzijds.

In haar beslissing houdt de verwerende partij onvoldoende of geen rekening met een onafgebroken verblijf in België sedert december 2007 en deze bestaande familiebanden en aangetoonde vriendschapsbanden.

Ook het feit dat verzoeker hier volledig geïntegreerd is, perfect Frans spreekt, hij een diploma automechanica heeft en hier onmiddellijk een professionele activiteit kan aanvatten wordt niet of onvoldoende in aanmerking genomen.

De vraag stelt zich in hoeverre verwerende partij het gezins- en familieleven van verzoeker daadwerkelijk heeft onderzocht.

Dit louter opsommen volstaat niet om de zorgvuldigheidstoets te doorstaan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Dit is in casu niet gebeurd.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

*

Indien verwerende partij een grondig individueel onderzoek had gevoerd was zij op de hoogte van de bestaande familiebanden en aangetoonde vriendschapsbanden van verzoeker, waardoor zij dit bij het nemen van de bestreden beslissing verder in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek.

Dit individueel onderzoek werd hoegenaamd niet gevoerd.

DVZ heeft in de bestreden beslissing geen minstens onvoldoende rekening gehouden met voornoemde elementen.

*

Het middel is gegrond."

3.7. De bestreden beslissing bevat duidelijk afwegingen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit vormt deels een weerspiegeling van 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verweerder niet verplicht om rekening te houden met het privéleven.

3.8. In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

"Het gezins- en familieleven : betrokkene heeft geen gezin in België. Hij zou bij een niet inwonen maar de familieband wordt niet bewezen, noch dat de aanwezigheid van deze persoon er hem zou kunnen van weerhouden om terug te keren naar Congo. Betrokkene heeft nog familie in Congo: zijn ouders, zijn zus en halfzussen wonen in Kinshasa."

3.9. Verzoeker vraagt zich af of verweerder daadwerkelijk zijn gezins- en familieleven heeft onderzocht, maar hij brengt niets concreets aan waaruit zou blijken dat verweerder heeft nagelaten zijn "familiebanden" te onderzoeken of hiermee geen rekening heeft gehouden. Verweerder heeft zich in de in punt 3.8 vermelde afweging er ook niet toe beperkt zaken "louter op [te] sommen", zodat verzoekers andersluidende lezing manifest feitelijke grondslag mist. De betrokken afweging blijft bijgevolg overeind.

3.10. Waar verzoeker opwerpt dat hij *“hier volledig geïntegreerd is, perfect Frans spreekt, hij een diploma automechanica heeft en hier onmiddellijk een professionele activiteit kan aanvangen”* en dat dit *“niet of onvoldoende in aanmerking[wordt] genomen”*, kan hij niet onwetend zijn van het feit dat samen met de bestreden beslissing, de in punt 1.2. bedoelde beslissing werd getroffen. Hierin kan worden gelezen:

“[...] Mijnheer verblijft sinds december 2007 in België. [...] Betrokkene verwijst naar een lang verblijf in België en de banden die hij zou opgebouwd hebben gedurende die tijd (sociaal netwerk/ sociaal vangnet). Betrokkene stelt dat al zijn belangen zich in België bevinden. Hij verklaart in te wonen bij zijn nicht. Betrokkene stelt perfect Frans te kunnen spreken en lid te zijn van een kerkgemeenschap. Betrokkene heeft nog niet veel kunnen werken in België, maar hij legt een tewerkstellingsbelofte voor en zijn Congolees diploma automechanica. Hij verklaart in Congo te hebben gewerkt als chauffeur. Hij werkte in België als vrijwilliger voor de vzw ‘Maison de Coeur’. Betrokkene legt enkele positieve getuigenissen voor. Betrokkene verklaart lokaal verankerd te zijn in België. Deze elementen van integratie zijn echter geen buitengewone omstandigheden. Dat betrokkene goed geïntegreerd zou zijn, betekent niet dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, Congo. Dat hij gedurende zijn verblijf in België een vriendenkring kon opbouwen, dat hij Frans spreekt, dat hij lid is van een kerkgemeenschap, dat hij vrijwilligerswerk heeft gedaan, dat hij een job zou kunnen vinden gezien zijn Congolees diploma automechanica, dat hij inwoont bij zijn nicht, vormen geen geldige redenen om een visumaanvraag te omzeilen of te weigeren om terug te keren naar het land van herkomst. Betrokkene kan wel degelijk terugkeren naar Congo en via de Belgische ambassade een visum D aanvragen. Mijnheer kan daarbij zelfs ondersteuning krijgen om zijn terugkeer naar Congo te vergemakkelijken. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale banden in België maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

De Raad ziet niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek dat deze overwegingen niet nogmaals werden hernomen in de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij de elementen die zijn zaak kenmerken, die hij opsomt in zijn verzoekschrift, heeft ontwikkeld in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag en die niet hebben geleid tot het ontvankelijk verklaren van deze aanvraag, wat inhoudt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst moet worden ingediend, zich verzetten tegen zelfs maar een tijdelijke verwijdering van het grondgebied om in het land van herkomst een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

In geval van een illegaal precair verblijf in het Rijk, zoals in casu, zal alleszins enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker toont met zijn verwijzing naar een onafgebroken verblijf in België sedert 2007, *“bestaande familiebanden”* en *“aangetoonde vriendschapsbanden”* en een herhaling van elementen die werden aangehaald in de 9 bis-aanvraag, niet aan dat er sprake is van dergelijke omstandigheden.

Verzoekers theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM alsook over het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel kunnen niet tot een ander oordeel leiden. De Raad wijst er wel nog op dat verzoekers geval een eerste toelating betreft, nu hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. In een situatie van eerste toelating gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat verzoekers betoog in dit verband niet dienstig is.

3.11. De stukkenbundel die ter terechtzitting zonder meer werd neergelegd kan evenmin tot een ander oordeel leiden. Er wordt nergens geconcretiseerd hoe deze stukken moeten worden ingepast in het verzoekschrift. Dit komt niet aan de Raad toe. Er wordt ook nergens uiteengezet waarom ze niet bij het verzoekschrift konden worden gevoegd. De Raad kan als annulatierechter alleszins geen rekening houden met stukken die zouden dateren van na het treffen van de bestreden beslissing of die verband houden met de in punt 1.1. bedoelde aanvraag of daarvan een aanvulling vormen.

3.12. Het tweede middel is derhalve ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA